01/04/2021

Περί αγάπης

/ Γνώμες

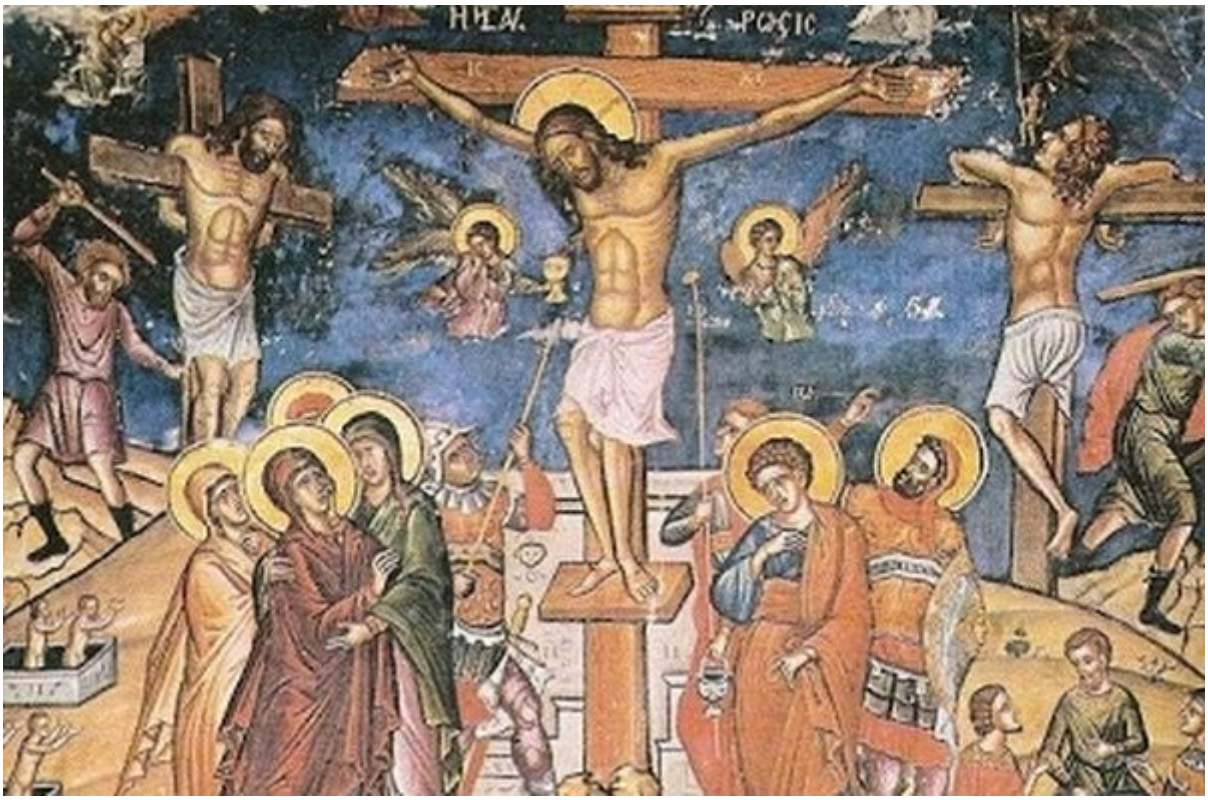

Η παρουσία του Θεού στην ζωή του ανθρώπου είναι μια εσωτερική κατάσταση, βιωματική. Ο άνθρωπος προσλαμβάνει και «γεύεται» τον Θεό βιωματικά, μέσα από τις ενέργειες Του.

Στον πνευματικό άνθρωπο, ο οποίος βιώνει τον Θεό στην ζωή του, η αγάπη σαν έννοια και σαν ενέργεια θεωρείται αυτονόητη, γιατί ο Θεός «αγάπη εστί». Η έλλειψη αγάπης δηλώνει έλλειψη βιώματος του Θεού.

Δεν μπορεί, λοιπόν, να λέει κάποιος ότι νιώθει τον Θεό στην ζωή του, ενώ δεν αγαπά. Δεν μπορεί να γεύεσαι γλυκό και να μη γλυκαίνεσαι. Όλη η καθημερινότητα του ανθρώπου που ζει εν Χριστώ, «φιλτράρεται» από την αγάπη.

Το φίλτρο της αγάπης στην ζωή του ανθρώπου προστατεύει από τα «πνευματικά μικρόβια», τα οποία τον οδηγούν σε πνευματικό θάνατο.

Το φίλτρο της αγάπης εμποδίζει την παρουσία της κατάκρισης, του ψεύδους και της υποκρισίας, της υπερηφάνειας, της διχόνοιας. Δεν καταδικάζει, αντιθέτως, συμπονά και θυσιάζεται, συγχωρεί και αγκαλιάζει, δείχνει κατανόηση.

Η γνώση της αγάπης προϋποθέτει την γεύση της, αλλά και την θέα της. Αυτό συνεπάγεται ότι κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την γνώση της

αγάπης, γιατί, έστω και να μην την έχει γευθεί, σίγουρα την έχει δει. Σίγουρα έχει δει πράξεις αγάπης, σίγουρα έχει δει ανθρώπους να θυσιάζονται, να μετανοούν, να χαμογελούν.

Το χειρότερο, όμως, είναι όταν δεν βλέπει ο άνθρωπος.

Ο Χριστός συγχώρεσε τους σταυρωτές Του, γιατί δεν ήξεραν τι έκαναν. Γιατί όμως δεν ήξεραν, αφού μπροστά τους περπατούσε, μιλούσε, θαυματουργούσε; Όλη Του η παρουσία ήταν μια πράξη αγάπης για τον άνθρωπο. Τίποτα δεν έγινε κρυφά. Όλοι Τον άκουγαν και Τον έβλεπαν.

Οι σταυρωτές Του, όμως, δεν ήθελαν να δουν. Είχαν τα πνευματικά μάτια τους ερμητικά κλειστά. Δεν έβλεπαν την ευεργεσία και τα θαύματα, που τους πρόσφερε ο Χριστός, αλλά έμεναν στον τύπο, την υποκριτική ακρίβεια του νόμου και την καταπάτηση της αργίας του Σαββάτου.

Αυτή η υποκρισία και ο φαρισαϊσμός μαστίζει μέχρι σήμερα τον άνθρωπο. Ζώντας μέσα στην υποκρισία, ο άνθρωπος, ταλαιπωρεί και καταδικάζει τους πάντες, εκτός του εαυτού του, ως παραβάτες δήθεν του νόμου, εξαπολύοντας κατηγορίες γεμάτες οργή, θέλοντας, όχι να συνετίσει, αλλά να προκαλέσει πόνο, άγευστος αγάπης, γεμάτος φανατισμό, μακριά σίγουρα από τον Θεό. Ζει μέσα του μια συνεχή κόλαση, ταραγμένος, μην μπορώντας να ανεχθεί κανέναν δίπλα του, απομονωμένος από όλους, περιμένοντας, οπλισμένος πάντα, να χτυπήσει όποιον θεωρεί ότι κάνει λάθος. **Η συγχώρεση είναι άγνωστη λέξη γι’ αυτόν.**

Τελικά, υπάρχει και η κατηγορία των ανθρώπων, που πράγματι δεν γνωρίζουν την αγάπη, γιατί δεν θέλουν να δουν. Τρέφονται με τα λάθη των άλλων, συντηρώντας την ταραχή τους, αγνοώντας την εντολή της αγάπης προς τον πλησίον, κλείνοντας ερμητικά τα μάτια, γιατί δεν θέλουν να δουν. Ζουν στον δικό τους ταραγμένο κόσμο, μη δεχόμενοι να δουν έξω από αυτόν, ούτε να μπει κάποιος μέσα σ’ αυτόν.

Η απόλυτη μοναξιά!

Είναι, λοιπόν, έργο ζωής η αγάπη για αυτόν που θέλει να εργαστεί πνευματικά. Ας κάνουμε προσπάθεια να αγαπούμε, ας βγάζουμε από μέσα μας αγάπη, ας βλέπουμε τον κόσμο μας με άλλη ματιά, αυτή της αγάπης. Πιθανόν να υπάρχουν δίπλα μας άνθρωποι άγευστοι της αγάπης. Ας τους δώσουμε μια ευκαιρία να γευθούν, να δουν, να νιώσουν, να ακούσουν την αγάπη.
Ας τους δώσουμε μια ευκαιρία αγάπης!

+ αρχ. Βαρθολομαίος
Καθηγούμενος Ι. Μ. Εσφιγμένου